KLUBTUR TIL HIRSHOLMENE, AUGUST 2013

Lørdag d. 17. august drog en flok FK'ere på den årlige klubtur til Hirsholmene.

Turfølget var ikke stort, men det var godt:
Jan Michalik, Peter Henrik Sørensen, Gorm Wilson, Ole Stenbakken, Jacob Handberg,
Pia Nordam-Ullitz og undertegnede.

I det selskab er der garanti for god historiefortælling.
Gode historier er måske ikke altid sande historier, men det er også lige meget, - bare de er gode.

Jacob var så venlig at trække gennemsnitsalderen under de 60!

Vi mødtes i klubben 0930 og var alle på vandet 1000.

Turen startede i det mest fantastiske vejr: Sol og en let brise fra vest.

Efter et herligt direkte kryds, og med lidt hjælp fra vestenvinden, nåede vi Hirsholm havn på ca. 45 min.

På vej over havde et marsvin valgt at danse sin yndefulde og stille ballet lige for snuden af Jan. Dér er det, man inde i hovedet stopper op og tænker: Hvor er vi heldige.

Vel ankommet til Hirsholm havn var det tid til formiddagskaffe og naturligvis munter historiefortælling.

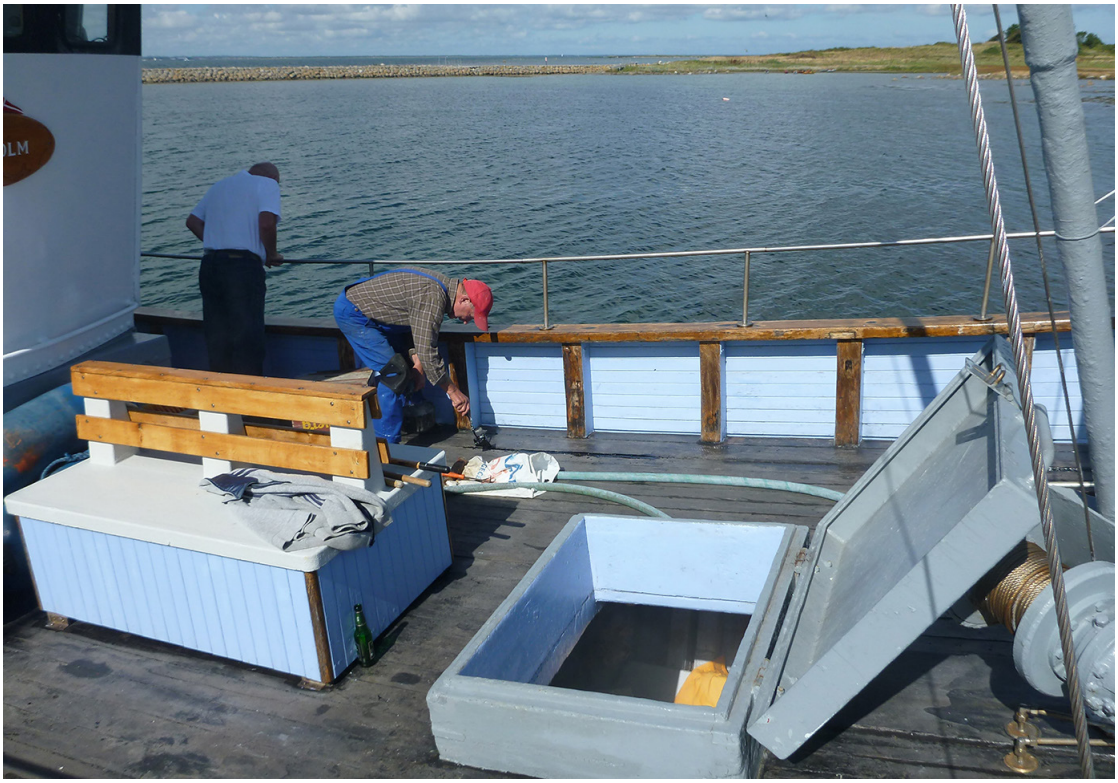
Utroligt hvor mange sammenhænge ordet ’bryder’ kan bruges i.
Vi endte ganske langt fra den oprindelige historie, hvor ordet først blev brugt.
Måske var vores gennemsnitsalder lidt høj, men RAM’en fejlede ikke noget.

I havnen lå den smukke, gamle kutter 'Hirsholm'.
Ejeren var i fuld gang med at kalfatre den gamle båd.
Fra gasblusset under dæk steg røg og duft af brændvarmt beg op.

Endnu én kom til stede. En gammel skibstømrer.

Han fortalte, hvordan man i gamle dage blev brændt på hænder og ben af det glohede beg.
Som han sagde: Vi fik så mange ar og hård hud på hænderne, at når vi skulle tage ringe af det gamle tørvekomfur, tog vi dem med de bare næver!!
Jeg kunne se på hans næver, at tiden havde lægt alle sår, - måske havde tiden også gjort lidt ved selve historieakkuratessen.

Vinden var nu tiltaget en smule til 5 til 6 m/s, men stadig fra vest, så ingen problemer her.

Efter kaffen tog vi turens anden etape: Rundt om alle holmene.

I læ på østsiden oplevede vi denne gruppe af holme fra deres mest betagende side:
Flade holme med store græsområder og små knoldede holme kun bestående af sten, som var de læsset ovenpå hinanden med en kran.

Lyset var fantastisk.
Hvad skal vi i Caribien, når vi selv har vand som dette?

Tilbage mod Hirsholm havn og frokosten så det ud til, at vinden var aftaget en smule og stadig i vest, så turens tredje etape, krydset hjem, tegnede til en problemfri fornøjelse.

Men nej.
I løbet af vores frokostpause drejede vinden til næsten stik syd og tiltog på ingen tid til et snit på 10 m/s.

Vingerne på vindmøllerne fik pludselig en helt anden form: Som en flitsbue når de forsøger at omsætte vindens pres til billig energi.
Flagene på Hirsholm strakte sig stift mod nord.

Da jeg havde nok at gøre med at holde tungen lige i munden på denne etape, måtte kameraet desværre blive i lommen.

For at få søen, som i det vejr lynhurtigt rejser sig i farvandet mellem Hirsholmen og fastlandet, ind skråt forfra i stedet for fra siden, valgte vi ruten Hirsholm, Kølpen, Deget og Simons.
Desuden blev vi enige om at holde tæt sammen i formation, så vi hele tiden kunne se hinanden, kunne tale sammen og hjælpe hinanden, skulle uheldet være ude.

Ude af Hirsholm havn fik vi straks en ordentlig gang bølgebank.
Turen til Kølpen tager ikke så lang tid.
Efter en lille pause i læ startede vi det lange ben mod Deget.

Der er meget, meget langt til Deget i det vejr.

Både sø og vind imod dig i en skrå vinkel.

Med de skiftende bundforhold og dybder skifter søen hele tiden karakter.
På de lavere vanddybder rejser den sig markant.

Det er lidt som Tour de France i Alperne: Man sejler aldrig vandret. Enten sejler man opad eller man sejler nedad.
Søerne er så store, at man kun angriber én sø ad gangen.

Endelig Deget og en kort pause inden det sidste lille stykke over til Simons.

Resten af turen tilbage til Rønnerhavnen tog de fleste som en velkommen slapper, hvor vi lod sø og vind surfe os hjem.

Vi har et smukt og fascinerende rovand lige uden for døren, men vi har også et rovand, der på kort tid kan ændre sig fra det utroligt blide til det ligeså utroligt barske og udfordrende.
Det betaler sig at lytte til de lokale, der har langvarig erfaring med farvandet.

Tusinde tak for en herlig, hyggelig og udfordrende tur.
Og tak for alle historierne.

Lars Ullitz